

S egyszerre éles bizonyossággal látta meg a dolgok lényegét, hogy csak üres képzelődés volt ez az egész szerelem. Beleélte, belelovalta magát egy gondolatba, amely sokat foglalkoztatta, mert itt az egyhangú, unalmas falusi életben nem volt más, ami foglalkoztassa. Ösztönszerűen meghódolt valaki férfias erejének. Ennyi az egész! De hol van már ez az imponáló erő? Valahol a föld mélyében rothad egy hulla és ronda kis férgek mászkálnak rajta. Hát lehet ő szerelmes Rezséfybe, aki már nincs?! Ó, hiszen már szánni sem bírja, hanem csak irtózni tud tőle, akinél immár apró férgek is erősebbek, hatalmasabbak! Brrr!...

Megrázkódott.

Szemébe visszatért a régi fény. Nagyot kacagott. Kacaja üdén hangzott; nem volt benne egy átsírt éjszakának semmi árnya.

Azután ismét bebújt az ágyába, a paplant egészen a fejére húzta, a fal felé fordult és mélyen aludt késő délutánig.

Rezséfy László már el volt feledve.

Vida Péter.

(Folytatása következik.)

CSÓK A PIROS HINTÓBAN.

Láttad?

*A kocsink ringós, rokokó batár lett,
fehérparókásan hajtott a kocsisunk,
aranylombos avar lett a tarolt liget
s egymás ajkáról álmokat szívtunk...*

*Csönd regélt, — madár se pityegett a fán
s hintónk mögött ott ült sípólva, trillázva — Pán.*

— Láttad?

Előd Marcel.